

АНДРЕЙ. Онези, които работеха и гладуваха заедно съ мене.

ЛИЛИЯ. А тъ, всички ли вѣрваха?

АНДРЕЙ. Да, всички. Ония които не вѣрваха-загиваха.

ЛИЛИЯ. Ахъ, колко е хубаво да вѣрва човѣкъ! Знаеш ли, Андрей, азъ по нѣкога се страхувамъ. Отъ какво? - не знамъ. Но трѣпна въ смѣтенъ ужасъ. А другъ пътъ - вѣрвамъ. И струва ми се, че навлиза свѣтлина въ душата ми, че "хубавото" се приближава и ще ме целуне топло по лицето, като пролѣтенъ вѣтъръ. И чакамъ... чакамъ често така съ затворени очи...

АНДРЕЙ. Тамъ е работата, че нито единъ отъ насъ не чакаше съ затворени очи. Ние вѣрвахме въ едно "добро" или въ нещо "по-добро" и се стремехме къмъ него съ цѣлата младостъ на душитѣ ни. Стрѣмахме се съ умъ, съ сили, съ всичко. И колкото страданието се съгъстваше, толкова ние ставахме по настойчиви, дори нагли. Защото човѣкъ поставенъ въ безисходностъ, отнасяща се не само за него, има право да избира най-прѣкия пътъ.

ЛИЛИЯ. Въ такива минути, "когато страданието се съгъстваше", както казвашъ ти, не си ли се опиталъ да обичашъ, да любишъ?

АНДРЕЙ. Защо?

ЛИЛИЯ. Така-да ти олекне.

АНДРЕЙ. Когато немашъ хлѣбъ, какво ще ти помогне да обичашъ е хубаво чувство, но тамъ немаше време дори и за това. /пауза/ Защо, ти обичашъ ли?

ЛИЛИЯ. Азъ ли?... /нерешителна/ Да... Отъ тебе, защо да крия, Андрей. И безъ това щехъ да ти кажа. После, ти самъ си забѣлезалъ. Той е много хубавъ! Знаешъ ли Андрей ние скоро ще се сгодимъ.